

นายศิลา แก้วปัดชา IT 57121056-6

16 Oct 2016

การเดินทางเพิ่งจะเริ่มต้นด้วยการที่ทุกคนมาเจอกันที่สุวรรณภูมิก่อนเครื่องออกหลายชั่วโมง แล้วก็ผ่านตม. ไปอย่างตกใจหน่อยหนึ่ง เพราะว่าชีวิตนี้ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศโดยเครื่องบินเลย เนื่องจากว่าไม่สามารถผ่านเครื่องแสกนลายนิ้วมือได้ในตอนแรก (ต้องเอานิ้วถูหลังหูด้วย กว่าจะผ่านมาได้) แล้วทุกคนก็ขึ้นเครื่อง ปกติแล้วจะได้นั่งเครื่องบินไป-กลับภายในประเทศบ่อยครั้ง โดยจะใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที แต่การเดินทางไปญี่ปุ่นนี่ประมาณ 6 ชั่วโมงเลยทีเดียว ถึงกับนั่งว่างตลอดเส้นทางเลย เพราะว่าทุกคนได้ที่นั่งตรงกลางเครื่องกัน และปกติจะขึ้นแต่สายการบินของ Air Asia แต่ครั้งนี้ได้ขึ้น Japan Airline ต้องขอขอบคุณโครงการนี้มากที่ทำให้ได้ลองขึ้นสายการบินใหม่ๆที่ไม่เคยขึ้นมาก่อน เพราะว่าได้ประสบการณ์ใหม่ๆตั้งแต่การเรียกผู้โดยสารขึ้นเครื่องโดยใช้เป็นภาษาญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามก็รู้สึกว่ามันฟังเขาพูดญี่ปุ่นง่ายกว่าเขาพูดภาษาอังกฤษอีก อาจจะเป็นเพราะไม่คุ้นชินกับสำเนียงภาษาอังกฤษของคนญี่ปุ่นด้วยกระมัง

แล้วก็ถึงจุดสำคัญของชีวิตตั้งแต่การขึ้นเครื่องบินมา หลังจากที่นั่งอยู่นิ่งๆอยู่หลายชั่วโมง รับประทานของว่างไปหลายครั้งหลายครา ทันใดนั้นเองก็ปัดก็ได้ประกาศขึ้นมาว่า “ตอนนี้ะครับ เราสามารถมองเห็นภูเขาฟูจิได้แล้วนะครับ โดยจะอยู่ทางซ้ายมือ” โอ้โห ชีวิตนี้ไม่เคยเห็นชะด้วย เจอแต่ในอินเตอร์เน็ตมาเยอะแล้ว รอบนี้แหละต้องเห็นให้ได้ด้วยตาของตัวเอง ในความคิดแวบแรกนั้นคิดว่ามันจะต้องใหญ่มาก แต่ความจริงแล้วเมื่อหันไปมองทางซ้ายมือก็มองไม่เห็น จึงถามเพื่อนที่นั่งข้างๆ เพื่อนจึงบอกว่ามองดีๆมันอยู่ที่ข้างล่าง จึงได้หันไปมองดูเพราะว่าลืมนึกความจริงที่ว่าเครื่องบินมันบินสูงมาก ภูเขาฟูจิจึงเป็นภูเขาเล็กๆไปเลย แต่ก็ไม่ใช่ไรหรอกน่า เพราะอย่างน้อยชีวิตนี้ก็ได้เห็นแล้วครั้งหนึ่งนี่แหละ และแล้วหลังจากนั้นทุกคนก็มาถึงสนามบินนาริตะด้วยความปลอดภัยตอนประมาณ 6 โมงเย็น และเราก็เจอกับ Sakai San ที่รออยู่ที่สนามบิน ไม่เคยคิดว่าจะได้คุยกับคนญี่ปุ่นที่ประเทศญี่ปุ่นมาก่อนเลย สุดท้ายทุกคนได้ประเดิมความรู้กับเขานี้แหละ มันดูต่างจากในห้องเรียนไม่มากนักเท่าไร เพราะเขาแค่ถามชื่อเฉยๆ แต่สิ่งที่แตกต่างคือการที่ฟังบางคำไม่ออกนี่สิ อาจจะด้วยทักษะทางภาษาส่วนบุคคลด้วย

แต่ทว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น ด้วยความที่ทั้งชีวิตอาศัยในประเทศไทยแถบภาคกลางและภาคใต้มานาน ไม่เคยเจออุณหภูมิต่างๆบ่อยนัก เมื่อมาถึงที่นี่ก็ยังไม่รู้สึกอะไรนักหรอก แต่พอทุกคนลงไปถึงสถานีรถไฟใต้ดินนี่สิ โอ้โห การใส่เสื้อชั้นเดียวนี้ไม่ใช่ความคิดที่ตลกเลยแหละ เพราะอุณหภูมิตอนนั้นมันคือ 17-21 องศาเซลเซียส มันก็ไม่ถึงกับหนาวอะไรหรอกนะ เพียงแต่แค่รู้สึกเหมือนกับมีคนมาเปิดแอร์ตลอดเวลา ทั้งๆที่แถวๆนั้นมันคือพื้นที่โล่ง และนี่คือบรรยากาศของสิ่งที่เรียกว่าประเทศเมืองหนาว จากนั้นทุกคนก็เดินทางมาโรงแรมด้วย Narita Sky Access Line จากนั้นก็ไปลงที่สถานี Kameido ซึ่งอยู่ในโตเกียว เพราะพวกเราพักอยู่ที่โรงแรมที่ชื่อ Hotel Mystays ซึ่งอยู่ในซอย แต่ก็ไม่ห่างกับสถานี Kameido มากนัก โดยเดินมาประมาณ 5 - 10 นาทีก็จะถึงแล้ว หลังจากนั้นทุกคนก็เอาสัมภาระของแต่ละคนไปเก็บในห้องและแยกย้ายไปรับประทานอาหารกันตามอัธยาศัย สภาพของห้องในตอนแรกก็ดูมีความรู้สึกว่ามันแคบ แต่คิดว่าก็

ชอบดีเพราะมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เยอะมากตั้งแต่เตียงนอน โทรทัศน์ ห้องอาบน้ำ เครื่องทำน้ำอุ่น ตู้เย็น ไมโครเวฟ และสิ่งที่เจอได้ทั่วไปตามโรงแรมในประเทศญี่ปุ่น นั่นก็คือกระติกน้ำร้อนนั่นเอง สำหรับอาหารค่ำมื้อแรกนั้นคือการที่เดินไปกับเพื่อนอีก 2 คนเพื่อจะหาข้าวเย็น ขณะนั้นเวลาค่อนข้างจะมืดแล้ว ด้วยความที่ทุกคนยังไม่ค่อยชินกับพื้นที่ จึงไม่ค่อยกล้าเดินกันไปไกลๆ และสุดท้ายพวกเรา ก็ไปลงเอยกันที่ร้านอาหาร Yoshinoya (ซึ่งมันมีในประเทศไทยนะ) และประสบการณ์แรกในการมาถึงประเทศญี่ปุ่นก็คือการที่เปิด Dictionary เพื่อจะสั่งอาหารไหงละ มันคงไม่ค่อยจะมีใครทำเช่นนี้หรอก แต่ด้วยความที่รายชื่อของอาหารในเมนูแต่ละอย่างเป็นคันจิทำให้อ่านไม่ออกจริงๆ สุดท้ายแล้วรายการอาหารที่สั่งก็คือ ข้าวหน้าหมู นั่นเอง ช่างดูเป็นเมนูที่ดูคลาสสิกทั้งในร้านอาหารญี่ปุ่นในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นจริงๆ ราคาถ้วยนั้นตกที่ประมาณ 700 - 800 เยน และหลังจากนั้นก็ได้ค้นพบว่าประเทศญี่ปุ่นมีสิ่งที่แปลกประหลาดที่ไม่เคยพบเจอในประเทศไทยเลย นั่นก็คือการที่สินค้าต่างๆในร้านขายของทั่วไปนั้น เมื่อคุณจะซื้อมันสักทีจะมีการคิดภาษีอีก 8 % ซึ่งทำให้ปวดหัวกับเรื่องนี้ไปได้หลายวันจริงๆ ซึ่งความจริงแล้วมันก็ไม่ใช่ทุกร้านที่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นการจะเข้าไปซื้อสินค้าแต่ละอย่างในร้านค้าของญี่ปุ่นนั้น ต้องระวังเรื่องนี้เป็นพิเศษด้วย เพราะมันอาจจะทำให้คุณมีปัญหาเรื่องของเงินที่พกไปได้ เช่นในหลายๆโรงแรมจะมีร้านสะดวกซื้อ Lawson อยู่ 2 แห่ง แต่ว่าสินค้าทั้งหมดในร้านทั้ง 2 ร้านนั้นไม่ว่าจะซื้อชิ้นไหน จะต้องเสียค่าภาษีเพิ่มอีก 8 % ทุกชิ้นเลย และพวกเราทุกคนก็ออกจากร้านอาหารและเดินกลับโรงแรมของพวกเรากัน ที่จริงแล้วเมื่อคุณคิดว่าความยากของชีวิตจะจบลงเมื่อคุณกลับมาอยู่ในห้องนอนแล้ว คุณก็คิดผิด เพราะคุณต้องอาบน้ำ และด้วยความที่ไม่ค่อยได้ใช้ระบบน้ำร้อนด้วย เมื่อมาอาบน้ำที่นี้แล้วช่างตกใจมาก เพราะว่าตอนแรกที่เปิดน้ำออกมา น้ำจะเย็นมากๆจนอาบไม่ได้เลย ดังนั้นจึงต้องหมุนวาล์วของน้ำร้อนมา แต่ในช่วงแรกน้ำยังไม่ร้อนทันที ต้องรอสักพักใหญ่ๆ และทันทีที่น้ำร้อนมาถึงนั่นเอง ถ้าหากว่าคุณไม่ได้เปิดวาล์วของน้ำเย็นมาช่วยแล้วสักทีตัวของคุณแทบจะสุกในทันที เพราะน้ำร้อนของเขา มันร้อนมากจริงๆเลย ถึงกับต้องเดินออกมาจากจุดที่อาบน้ำเพื่อหมุนวาล์วน้ำเย็นใส่เข้าไป (และก็ต้องเสียเวลาไปนานกับการปรับระดับน้ำเย็นและร้อนให้เข้ากัน เพื่อจะอาบน้ำให้ได้) หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้วก็ได้ไปนอนเลย เนื่องจากรู้สึกว่าร่างกายจะปรับตัวไม่ได้กับอุณหภูมิที่นั่นเพราะรู้สึกเวียนหัวและเป็นไข้เล็กน้อย แต่การนอนก็รู้สึกว่าไม่เคยชินกับการที่ต้องนอนโดยที่ไม่ได้เปิดหน้าต่าง เปิดพัดลม หรือแม้แต่เปิดแอร์ เนื่องจากอากาศของที่นั่นค่อนข้างจะเย็นเหมือนมีการเปิดแอร์ตลอดเวลาตนเอง แต่กระนั้นในห้องเล็กๆก็ไม่ได้ร้อนเลย มีหน้าต่างยังต้องห่มผ้าอีกด้วย แทบจะเรียกได้ว่าการระบายอากาศในห้องนั้นไม่มีเลย แต่ก็ไม่ได้ร้อนแต่อย่างใด และแล้วคืนแรกก็ผ่านไปได้อย่างดี

17 Oct 2016

หลังจากที่ตื่นมา อาบน้ำแต่งตัวออกไปยืนรอเพื่อนที่หน้าห้อง ก็ได้สังเกตเห็นอะไรบางอย่าง นั่นก็คือวันนี้ฝนตกนั่นเอง รู้สึกดีใจนิดนึง เพราะจะได้โดนฝนที่ประเทศญี่ปุ่นเชียวนะ (เมื่อวานก็เจอขงตัวนิ่งบินอยู่บนรถไฟฟ้าด้วย ถ้าโดนกัตกก็จะดีนะ คงจะได้ไม้เพื่อนๆว่าโดนขงญี่ปุ่นกัด้วย) แต่ปัญหาก็คือเพราะว่าต้องไปซื้ออรัมไซ้ เพราะวารถเข้าต้องเปียกแน่นอน สุดท้ายแล้วก็ซื้อมาราคาประมาณ 800 เยน ไม่รวมภาษี วันนี้ต้องไปที่ Honjo Life Safety Learning Center ไปสัมผัสกับสิ่งที่ได้พูดตอนสัมภาษณ์กับทางอาจารย์ว่าอยากจะสัมผัสกับประสบการณ์แผ่นดินไหว ซึ่งก็ได้สัมผัสจริงๆ เพราะทางศูนย์ของเขามีเครื่องจำลองแผ่นดินไหว พวกเราได้ลองยืนอยู่บนแผ่นดินไหวระดับ 7 Magnitude มันรุนแรงมากซะจนไม่มีใครยืนได้เลย (เพราะเขาบอกให้ทุกคนก้มไปอยู่ใต้โต๊ะ) แถมยังได้ความรู้ใหม่คือการที่น้ำท่วมและต้องเปิดประตูขณะน้ำท่วม ซึ่งมีน้ำท่วมสูงหลายเซนติเมตร ทำให้เปิดประตูยากมากๆ ไม่เคยรู้มาก่อนเลยจริงๆ (ประมาณ 30 เซนติเมตรก็เหนื่อยแล้ว) สิ่งที่ได้รู้ในวันนี้คือผลกระทบของแผ่นดินไหวดังนี้

1. Manter เคลื่อนตัวตลอดเวลา
2. Plate จึงเคลื่อนที่ตาม Manter
3. Plate จึงชนกับ Plate อื่น
4. เกิดแผ่นดินไหว

5.เกิดสินามิ

6.เกิดไฟไหม้ (เช่น ไฟฟ้าลัดวงจร, ถังแก๊สระเบิด เป็นต้น)

7.Back Water (คือการที่สินามิคุดน้ำกลับคืนสู่ทะเล ซึ่งจะเป็นการที่คุดสิ่งต่างๆตามไปด้วย ทำให้อันตรายมาก)

ทำให้รู้ว่าคำว่า สินามิ มันไม่ได้มีอันตรายแค่สินามิอย่างเดียว แต่มีอันตรายอื่นๆที่ตามมาอีกมากมายเลยจริงๆ แม้เราจะรอดจากคลื่นยักษ์ไปได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจจะรอดจากภัยอื่นๆไปได้ง่ายๆ และหลังจากนั้นก็กลับโรงแรม อาหารเย็นวันนี้คือสิ่งที่คนไทยทุกคนที่ไปญี่ปุ่นต้องลองกินกัน นั่นก็คือ ราเมนช้อสอบ นั่นเอง แต่รู้สึกว่าราคาค่อนข้างจะแพงพอสมควร อาจจะเป็นเพราะอยู่ในโตเกียวก็ไม่ปาน แต่ไม่ค่อยแปลกใจหรอก เพราะว่าปริมาณของมันเป็นเยอะมากจนกินไม่หมดเลย นับว่าเป็นสิ่งที่ตั้งใจในตัวของคนญี่ปุ่นมากกว่ากินเข้าไปกันได้ยังไง

18 Oct 2016

วันนี้ได้ไปมหาวิทยาลัยชิบะด้วย และมีพี่ที่เป็นคนไทยมาช่วยดูอีกทีนึงด้วย ซึ่งมหาวิทยาลัยอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟมากๆ แคลงมาก็เรียกได้ว่าแทบจะถึงแล้วเพราะแค่เดินข้ามสะพานลอยมาก็ถึงเลย และทางมหาวิทยาลัยเองก็มีหลายสิ่งน่าสนใจมากทั้งเทคโนโลยีต่างๆที่นักศึกษาของเขาได้ช่วยกันคิดค้นขึ้นมา รวมถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานของเขาก็น่าสนใจทีเดียว อีกสิ่งที่น่าสนใจคือโรงอาหารของเขาสามารถสั่งอาหารได้ด้วยตู้กดสั่ง ช่างดูพิเศษมากๆ แถมปริมาณนี้มากมายจนบางคนถึงกับกินไม่หมดเลยทีเดียวเชียว (รุ่นพี่ที่มาอยู่นานแล้วยังบอกเลยว่ากินไม่หมดก็ได้ ขนาดพี่ยังกินไม่หมดเลย ที่นี้เขาให้ข้าวและกับข้าวเยอะมากๆ)

ถัดมาก็ไป TORAY ต่ารู้สึกว่าเป็นบริษัทที่ดูยิ่งใหญ่มากเพราะว่าชั้นใต้ดินของตึกที่ไปนั้นติดกับสถานีรถไฟไฟฟ้เลย และสิ่งที่ได้มาคือความรู้เกี่ยวกับการกรองน้ำต่างๆเพื่อนำมาใช้ในการบริโภค เช่นตัวกรองมีหลายระดับ เช่น RO, UF, NF, MF โดย RO จะมีรูขนาดเพียง 1 นาโนเมตรเท่านั้น (เล็กที่สุด กรองได้ดีที่สุด) บางบริษัทจะทำตัวกรองเหล่านี้มาแค่ไม่กี่ระดับเท่านั้น แต่สำหรับ TORAY เป็นบริษัทเดียวที่ทำหมดทุกระดับ สำหรับการกรองน้ำทะเลเพื่อนำมาดื่ม ต้องใช้ระดับ RO ถึงจะดื่มได้ ซึ่งในปี 2013 ที่ฟิลิปปินเกิดไต้ฝุ่น ทาง TORAY ก็ได้ส่งเครื่องกรองน้ำระดับ RO ไปช่วย อีกเรื่องหนึ่งคือ Carbon Fiber เกิดจากการนำอะคลีริกไปเผา เป็นวัสดุที่บางกว่าเส้นผม 10 เท่า เบามาก แต่แข็งแรงมาก สามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างกว้างขวางเช่นทำไม้เทนนิส หรือนำไปแทนส่วนที่เป็นอะลูมิเนียมในเครื่องบิน จะทำให้ประหยัดค่าน้ำมันมากรวมทั้งช่วยลดภาวะโลกร้อนอีกด้วย โดยปี 2013 ได้มีการเฉลิมฉลอง 50 ปี TORAY ที่ไทย

19 Oct 2016

การที่ต้องเดินทางมายัง JR สถานีโตเกียวนี้ทำให้รู้ว่าคุณเยอะมากที่สถานีนี้ แยมมีร้านข้าวกล่องในสถานีด้วย เพราะทุกคนต้องมาซื้ออาหารกินที่นี่ รู้สึกสนุกและดีใจกับวันนี้มากเพราะได้เดินทางโดยชินคันเซ็นยังไงละ แยมเพิ่งจะรู้ด้วยว่าสามารถรับประทานอาหารบนชินคันเซ็นได้ ก็เลยซื้อเบนโตะเป็นข้าวหลากหลายชนิด เช่น ไช้หอยเม่นและอื่น ๆ นิดหน่อย รสชาติก็อร่อยดีนะเพราะทั้งชีวิตเกิดมาเพิ่งจะเคยได้กินไช้หอยเม่น

ครั้งแรกนี้แหละ แต่ประเด็นอยู่ที่กินข้าวจนจบแล้ว รถไฟก็ยังไม่ออกซะทีเพราะมีปัญหาอะไรสักอย่าง (ทางพนักงานเขาประกาศแทบจะทุกๆ 10 นาทีเลยก็ว่าได้ ว่าขอภัยที่ล่าช้าเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับไฟฟ้า รู้สึกปลื้มกับจุดนี้มาก ที่ประกาศขอโทษจนเราแทบจะรู้สึกผิดแทนเลยทีเดียวยัง) ทำให้เราไปถึงเซ็นโดช้าไปประมาณ 45 นาที จากนั้นก็ขึ้นรถไฟต่อไปอีกนานพอสมควร แต่วิวข้างทางสวยงามมากๆ ชอบหมดเลยทุกอย่างตั้งแต่ภูเขา ทะเล หรือแม้แต่สถานที่เคยเห็นแต่ในภาพยนตร์หรือการ์ตูนต่างๆ แต่วันนี้ได้มาเห็นด้วยตาของตัวเองแล้วก็สวยงามแต่ก็รู้สึกกลับในขณะเดียวกัน ทางอาจารย์จึงขอยกเลิกการที่เดินทัวร์รอบเมืองเพื่อทำกิจกรรมตามตาราง แล้วก็ได้ไปขึ้นแท็กซี่ไปในเมืองที่ใกล้ๆทะเล เพราะวันนี้พวกเขาจะไปบริษัท Ishinomaki ซึ่งเป็นบริษัทที่ทำอาหารกระป๋องขาย แต่มีประวัติที่เมืองนี้ และบริษัทนี้เคยประสบภัยสึนามิในปี 2011 แต่บริษัทก็อยู่รอดมาได้ยังไง ไร้นั้นทางวิทยากรก็ได้เล่าให้ฟังอย่างน่าตื่นเต้นมาก สำหรับ Ishinomaki นั้นเริ่มจากการผลิตเนื้อปลาวาฬกระป๋องขาย และชอบแนวคิดของบริษัทที่กล่าวไว้ว่า “ไม่ว่าจะเรื่องเล็กแค่ไหน ก็ต้องเป็นที่ 1 ให้ได้ เพื่อจะเป็นที่จดจำของผู้คน” เขาจึงได้ลองยกตัวอย่างให้ฟังว่า สัตว์งมูกยาวที่สุดในโลกคือ ช้าง แต่สัตว์ที่งมูกยาวเป็นอันดับ 2 ละ มีใครรู้จักบ้างไหม ทุกคนในห้องถึงกับไม่มีใครตอบได้สักคน ต้องยอมรับจริงๆว่าแนวคิดนี้ของเขาสุดยอดมาก เพราะมันคือความจริงที่พูดได้ดีมาก สำหรับวิถีโอของทางบริษัทที่ว่าเกิดอะไรขึ้นในช่วงสึนามิปี 2011 สามารถค้นหาได้ในชื่อ Cans of hope และประโยคที่ซึ้งมากๆคือการที่มีคนยอมซื้อสินค้าของบริษัทในช่วงที่เกิดสึนามิด้วยคำว่า Deliver the can even on the mug เป็นสิ่งที่ซาบซึ้งและกินใจมาก ซึ่งทางวิทยากรก็บอกว่าตอนแรกเขาก็ซื้อเพราะสงสาร แต่หลังจากนั้นเขาก็มาซื้ออีกเพราะว่ามันอร่อยจริงๆ ไม่ได้ซื้อเพราะความสงสารอีกต่อไปแล้ว และความรู้ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในที่นี้ได้คือ สิ่งสำคัญสำหรับการเจอสึนามิคือการหลบหนี เพราะไม่มีใครเคยคิดว่าจะมีสึนามิมาบริษัทจึงไม่ได้ฝึกการหลบหนี ทำให้ต้องเสียพนักงานไป 1 คน สำหรับครอบครัวเองก็คือ ต้องกำหนดไว้ว่าถ้ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นจะไปที่ไหน เพื่อที่อย่างน้อยจะมีความพยายามมีชีวิตรอดและไปให้ถึงสถานที่นั้นเพื่อเจอครอบครัว เนื่องจากว่าบางครอบครัวไม่ได้กำหนดสถานที่นัดเจอไว้ ทำให้มีอยู่ครอบครัวหนึ่งที่คุณพ่อได้กลับไปหาลูกในบ้าน แล้วถูกสึนามิพัดไปด้วย จึงเสียชีวิต สำหรับความงดงามของประเทศญี่ปุ่นคือหลังจากเกิดสึนามิแล้วทุกคนก็หยุดการไปจับปลาดตรงบริเวณนั้นเป็นเวลา 1 ปี เพื่อฟื้นฟูธรรมชาติ

ขากลับก็นั่งแท็กซี่จาก Ishinomaki ทางแท็กซี่ได้ขับพาชมรอบๆเมืองเล็กๆน้อยๆ (พาไปชมทะเล) ก่อนจะนั่งรถไฟกลับเหมือนเดิม รู้สึกว่าวันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่ดีมากในชีวิต

20 Oct 2016

วันนี้ได้ไป Kasukabe และนั่งรถเมย์ญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก ว้าว น่าสนใจเพราะตั้งแต่มา ได้แต่เห็นแต่ไม่ได้ขึ้นสักครั้ง และก็ไปกินข้าวที่ห้าง Aeon Mall จากนั้นก็นั่งรถเมย์ต่อไปลงที่ป้ายหน้าโรงเรียนแห่งหนึ่งแล้วก็เดินต่อไปผ่านทุ่งนาที่สวยงามมาก เป็นวิวที่ตีตมามากๆ และความน่าสนใจอยู่ที่จุดที่พวกเราไปเป็นเหมือนจุดที่จัดการน้ำและพวกเราได้เดินลงไปข้างล่างที่สูงไม่ต่ำกว่า 50 เมตรที่อยู่ใต้ดิน บรรยากาศข้างล่างเย็นมากๆและดูลึกลับพอตัว จากนั้นก็เดินทางกลับโรงแรม

21 Oct 2016

วันรองสุดท้ายของการเดินทางได้มาถึง แต่ความน่าตื่นเต้นยังคงอยู่ เพราะวันนี้ได้ขึ้นรถไฟที่ไม่มีคนขับด้วยยังโง่งง ช่างเป็นความเป็นญี่ปุ่นอย่างแท้จริงสำหรับเรื่องไอเดียต่างๆ และก็ไปได้ถึงที่จัดงาน RISCOON ด้วยความปลอดภัย ซึ่งเป็นตึกที่ใหญ่มากๆ ในชีวิตไม่เคยเห็นตึกที่มีรูปร่างแบบนี้มาก่อนเลยจริงๆ และทุกคนก็ได้ไปเดินดูงานที่มีหัวข้อคือ ความปลอดภัย นับว่ามีทุกเรื่องจริงๆ ตั้งแต่อาหารที่เก็บได้หลายปี เครื่องมือรับมือแผ่นดินไหว หรือแม้แต่ การรักษาความปลอดภัยในคอมพิวเตอร์ก็ยังมี จากนั้นก็กลับมาที่ CIVIC ซึ่งเป็นที่ที่ทุกคนกล่าวคำสุนทรพจน์เกี่ยวกับการเดินทางในครั้งนี้ รวมถึงคุณ Sakai ก็แจกประกาศนียบัตรอีกด้วย นับว่าเป็นอีกวันหนึ่งที่ดีมากเลย

22 Oct 2016

นี่คงเป็นวันสุดท้ายของการเดินทางแล้วสินะ ต้องเช็คเอาท์ 7 โมง 30 นาที แล้วก็เดินทางไปสนามบิน Haneda ได้เห็นทะเลกับสวนสาธารณะด้วย สวยงามมากๆ และก็จากลากับคุณ Sakai ไปด้วยน้ำตากันหลายคนเลย เพราะมันน่าเศร้านี้ ที่ต้องจากใครสักคนนึงไป ใครที่อยู่ด้วยกันมาหลายวัน ใครที่คอยดูแลทุกคน ใครคนนั้นคือคุณ Sakai นี่แหละ แต่อย่าได้เศร้าไปเลยคุณ Sakai เพราะคุณจะอยู่ในความทรงจำของเราตลอดไป และพวกเราหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะได้มาเจอกันอีก จากนั้นทุกคนก็ถ่ายรูปรวมกันที่สนามบิน และแล้วทุกคนก็ขึ้นเครื่องบินและเดินทางกลับถึงเมืองไทยกันด้วยความปลอดภัย ก่อนจะถ่ายรูปรวมเป็นรูปสุดท้ายที่สุวรรณภูมิ ขอขอบคุณโครงการนี้มากที่ทำให้ได้มาสัมผัสประสบการณ์ใหม่ๆ และเปิดโลกทัศน์ที่ประเทศญี่ปุ่นแห่งนี้ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้เข้าร่วมโครงการในครั้งนี้

บทสรุปแห่งความประทับใจ

ถ้าถามว่าที่สุดแห่งความประทับใจในครั้งนี้คืออะไร ต้องบอกว่าแทบจะทุกสิ่งทุกอย่างเลย แต่สิ่งที่ทำให้จำได้ไม่ลืมเลยคือมีอยู่วันหนึ่งที่มีอยู่กลุ่มหนึ่งได้ลงรถไฟฟ้าผิดสถานี พลาดไปสถานีหนึ่ง กล่าวคือสถานีของโรงแรมชื่อว่า Kameido แต่สถานีก่อนหน้าชื่อว่า Kameido Suijin ซึ่งตอนที่ไต่ยื่นคนขับรถประกาศก็ได้ยื่นแต่คำว่า Kameido จึงรีบลงไป ที่ไหนได้ลงผิดสถานี แถมตอนนั้นเป็นเวลาตีมาแล้ว จึงกลัวว่าจะไม่มีรถให้กลับ แต่ยังดีที่หลังจากรอไป 10 นาทีก็มีรถอีกขบวนหนึ่งมา

